

SLOVENSKI SOKOL.

GLASILO SLOVENSKE SOKOLSKE ZVEZE.

Štev. 9.

V Ljubljani, 25. septembra 1907.

Leto IV.

Spomini na zlet v Pragi.

Kulturni grški svet je hiteval k olimpijskim igram, letos pa je hitela cela kulturna Evropa na olimpijado v zlato Prago. Med slovanskimi narodi, izvzemši Poljake, katerih žal to pot ni bilo, so bili Slovenci prav častno zastopani. Slovenska sokolska zveza je priredila poseben vlak iz Ljubljane v Prago. Ako pomislimo, da se je udeležila IV. vsesokolskega zleta v Pragi pred 6 leti neznatna četica 40 članov, nas mora veselo presenetiti naš veliki napredek. V živem spominu sta nam še zleta v Ljubljani in Zagrebu, katerih se je udeležilo češko Sokolstvo v impozantnem številu, in dobro vemo ceniti, da je baš ono s tema svojima posetoma mogočno vplivalo na hitrejši razvoj in napredek slovenskega Sokolstva. Zato smo z radostjo v srcu hiteli v četrtek, dne 27. junija popoldne na južni kolodvor v Ljubljani. Tam je že čakalo okoli 100 dalmatinskih Sokolov, da se odpeljejo v Prago skupno s svojimi brati iz Banovine. Življenje na kolodvoru je postajalo vedno živahnejše. Množica ljudstva je silno narasla. Od Zidanega mosta so dospeli z vlakom bratje Hrvati in slovenski Sokoli iz Štajerske. Gromoviti „živio“ in „na zdar“ so jim zadoneli v pozdrav, ljubljanska društvena godba je zaigrala „Lepa naša domovina“.

Komaj se je poleglo pristrčno pozdravljanje, že je zadonelo povelje br. podnačelnika Slovenske sok. zveze: „Slovenci, odhod!“ Slovenski Sokoli so potovali v civilni obleki, vendar je bilo spoznati, da so to ljudje, vajeni reda in discipline tudi takrat, ko ne nosijo sokolskega kroja. Kako lepo mirno in, kar je več vredno, kako hitro je bilo nad 500 izletnikov obojega spola na svojih prostorih!

Na tisoče ljudstva je navdušeno pozdravljalo slovenske Sokole ob odhodu vlaka. Videli smo, da nas ne odhaja samo nekaj sto, ampak da nas spremljajo z duhom in srcem tisoči in tisoči slovenskega ljudstva. Iz vlaka so vihrale raz vsako okno slovenske zastavice. Pri vseh oknih pa si videl glavo pri glavi in povsod navdušeno odzdravljanje.

V Šiški je stal ob železniškem tiru naraščaj tamošnjega Sokola in pozdravljaj mimo se vozeče Sokole z vihrajočimi slovenskimi zastavicami. V Kranju in na Jesenicah se nam je pridružilo še okoli 100 Sokolov, v Celovcu je vstopil mariborski Sokol in v Sv. Mihaelu graški Sokol. Tako se je vozilo s tem vlakom 256 slovenskih Sokolov, 138 civilnih izletnikov in 110 žen, vseh skupaj torej 514 oseb. V sredini vlaka se je utaboril tehnični odbor pod vodstvom br.

Smertnika, poleg tega sta se vozila s tem vlakom člana predsedstva S. S. Z. starosta br. dr. Ravnihar in tajnik br. Kajzelj. Načelnik S. S. Z. br. dr. Murnik se je pa peljal čez Dunaj v Prago s tekmovalci za mednarodno tekmo; po tej progi se je odpravilo tudi še več drugih slovenskih Sokolov.

Kmalu je bila za nami divna Gorenjska s svojimi orjaškimi gorami, in ko smo zavili na Koroško, na slovenska zgodovinska tla, je že objemala zemljo hladna noč. V sokolskem vlakcu je jelo pojemati petje, utihnili so dovtipi in smeh Toda že s prvimi solnčnimi žarki je postalo zopet vse živahno in veselo. Tu je razkazoval brat bratu gornještajerske planine in mu našteval imenoma vse te vrhove, tam je opozoril zopet kdo drugi na katero znamenitost, vmes resni in šaljivi pogovori, tako da nam je naglo potekal čas med potovanjem. Edino neprijetno je bilo pri tej vožnji, da se vlak ni nikjer ustavljal, da bi mogli dobiti izletniki krepčil. Velika večina ni mogla vsled tega zajtrkovati niti kositi.

Zdržema je drdral vlak dalje in se ustavil šele v Budějevicah. Tu smo bili presenečeni s prekrasnim sprejemom. Češke dame, budejeviški Sokol in češko ljudstvo, kolikor so le dopuščali prostori na kolodvoru, so prihitali pozdravljat Slovence. Češke dame so nam poklonile dva krasna šopka. Govoril je zastopnik občinskega zastopa, dvoje zastopnic narodnih dam in br. starosta tamošnjega Sokola. Za prisrčni sprejem se je zahvalil z iskrenimi besedami br. Smertnik. Prehitro smo morali zopet vstopiti v vlak.

Do Budějevic se je pripeljal iz Prage nam nasproti predsednik spre-

jemnega odseka za Slovence, vrli br. dr. Rudolf Ročak, ki je tudi pozneje v Pragi ves čas izleta z veliko ljubeznivostjo in požrtvovalnostjo podpiral naše vodstvo. Sedaj se je pričelo tehnično delo, katero smo prekinili šele v staroslavnem Taboru, kjer smo bili zopet nad vse prisrčno pozdravljeni. Na pozdrav gosp. župana mesta Tabora je odzdravil br. starosta dr. Ravnihar.

Na povelje tehničnega odbora smo se preoblekli po odhodu iz Tabora v sokolsko obleko. Bližali smo se svojemu cilju. Poseben vlak za posebnim vlakom je prihajal v zlato Prago.

Sprejem je bil navdušen in prisrčen. Na kolodvoru je bila zbrana nepregledna množica ljudstva, ki je burno pozdravljala dohajajoče Sokole. Slovenski dijaki so nas pričakovali. Izza ljubljanskega zleta dobro nam znani brat dr. Novotný je v imenu Č. O. S. iskreno pozdravil slovenske Sokole in vse slovenske izletnike. Brat starosta dr. Ravnihar se je zahvalil za sprejem. Nato pa smo morali hitro zapustiti kolodvor, kajti prihajal je zopet drug vlak. Dohiteli so nas bratje Hrvatje, ki so se eno uro za nami odpeljali iz Ljubljane.

Šele na ulici, v gneči ljudstva smo se mogli razvrstiti in razdeliti na sedmero oddelkov, kakor so nam bila določena skupna stanovanja. To delo pač ni šlo gladko izpod rok, ker niso bili vsi člani pazljivi na povelja in jih niso točno brez obotavljanja izvrševali.

Po praških ulicah smo srečavali čete došlih Sokolov, po glavnih ulicah so pa že tedaj valovale neštete množice, težko pričakujoč glavnih slavnostnih dni.

* * *

S.

Brat urednik, pozval si me, naj napišem nekaj vrstic o netelovadnem delu zletovem. Teško nalogo si mi poveril. Ne da bi dejal, da mimo telovadbe ni ostalo na zletu nič lepega, nič spomina vrednega, nič tudi velikega; ampak vse to je tako tesno združeno z glavnim namenom pete olimpijade v Pragi, da je težko izluščiti jedro, ne da bi se ga dotaknil. Nehote te zapelje, da začneš gostobesedno govoriti in z visokimi izrazi opisavati predmet, ki te je najbolj zanimal in ki se ti je vsled brezprimerne veličine svoje najbolj vtisnil v dušo. Toda poskusimo.

Uprava državnih železnic je našemu posebnemu vlaku določila 23 urno vožnjo do Prage. Nekako zategnjeno smo izgovarjali teh 23 ur. Toda naše ženstvo, ki nas je v mnogobrojnem številu spremljalo do Prage, je dejalo, da bo šlo. Spričo te določne izjave je moral seveda utihniti vsak daljni pomislek glede 23 ur vožnje in toliko in toliko minut zamude. No, ženske so imele — kakor navadno — prav. Šlo je, še celo prav dobro je šlo. Radostno pričakovanje, da vidimo nekaj velikega in lepega, da čujemo nekaj veličastnega in krasnega, nas je naglo vozilo iz planinskih naših krajev v češko ravnino, mimo Budějovic in Tabora, kateri mesti sta nas pozdravljali, kakor pozdravlja hišni gospodar svojega gosta na pragu svoje hiše, dalje, dalje skozi predor pod Kralj. Vinogradi na praški kolodvor. Ni bilo to samo vrvenje velikega mesta, ki nas je tu sprejelo, bil je to nemir, poln radostnega vzhičenja pred velikim dnevom. Na ulici te je obdala hipoma gruča ljudi, hoteč izvedeti, odkod si. Čitali so na pasku „Ljubljana“ in z

radostnim vzklikom „ah, Lublaň, Slovinci, na zdar! na zdar!“ so hiteli dalje. Nič manjši nemir v gledišču, v nar. divadlu — vzlic slavnostni predstavi. Tu smo si izrazili prve neoficijalne pozdrave, manj slavnostno, pa bolj iskreno in srčno. Da je krasna živa slika „Sokoli se klanjajo materi Slaviji“, da je veličastna glasba k Smetanovi „Libuši“ objemala vso našo pozornost, kdo bi to tajil. Ne več nemir, ampak prava burja ljudskega navdušenja je gospodovala tačas na obrežju — v Pragi ne ravno srebrnopene Vltave. Po Vltavi so se izprehajali razkošno razsvetljeni čolni in parniki, zažigali so umetalni ogenj, bombe so pokale, švigale rakete, vmes pa so doneli tisočeri „na zdar“ kliči v jasno, mesečno junijsko noč. Deloma pririla, deloma nesla nas je ta silna kličoča, prepevajoča, drveča in preri-vajoča se množica do mostiča, ki veže otok Žofin s suho zemljo. V Žofinski dvorani je bil oficijalni pozdrav. Tu se je govorilo nocoj v vseh slovanskih jezikih — samo lužiške srbščine ni bilo med njimi in — poljskega jezika ne —, enako veljavo z drugimi pa sta imeli francoščina in angleščina. Ni bila mala naloga časnikarjem, ki so morali ujeti vsaj glavne misli vsakega govornika, in marsikateri je po narodni himni, ki jo je zaigrala godba ali pa so jo zapeli pevci po govoru dotičnega govornika, bolje spoznal, katere narodnosti je. Da si na pestri, dragoceni opravi črnogorski spoznal Črnogorca, na beli kučmi iz ovčje kože Bolgara, na fraku pa s široko trobojnico Francoza, je umevno. Manj lahko je že bilo ločiti Sokole po narodnosti. Nekako samozavestni smo postali Slovenci v tej družbi, skoro

da ošabnost se nas je lotevala, ko smo videli poleg zastopnikov tako velikih narodov enakoredno sedeti tudi naše zastopnike, videli z vstajanjem raz sedeže častiti naš „Naprej zastava Slave“, kakor so bili prej častili Marseillaiso, „God save the King“, „Kde domov můj“, „Bože hrani carja“ in druge himne. Prav toplo pa nam je postalo pri srcu, ko so zlasti Čehi tako prisrčno sprejemali nas Slovence, ko je simpatični starosta Č. O. S. dr. Scheiner objel in poljubil našega govornika. Občutili smo vsi, da ta pozdrav ne velja samo dobremu prijatelju, bratu, Slovanu, ampak v prvi vrsti Sokolu, ki je Čehu-Sokolu najbližji in najsorodnejši . . .

„Ta slavnost se druží k prejšnjim slavnostim in zato se s hvaležnostjo spominjamo velikih stvarnikov in prvih glasnikov sokolskega poslanstva, katerih delo je tudi ta naš zlet, bratov Jindřicha Fügnerja in dra. Miroslava Tyrša, katerih neminljivemu spominu bodi trajna slava —“ tako je govoril dr. Scheiner na pozdravnem večeru in v tem zmyslu so govorili ostali govorniki. Pravilno. Saj je vprav na tem zletu sokolska misel si pridobila priznanje vsega kulturnega sveta, bleščeči sijaj tega priznanja pa obseva oba genijalna začetnika sokolske misli. Z globoko hvaležnostjo v srcu smo torej stopali drugega dne po olšanskem pokopališču, kjer je pred gomilo, ki hrani najsvetejše svetinje sokolske, drugi podstarosta naše zveze, dr. Gvidon Sernec, tudi naroda slovenskega hvaležnost izlil v govor, poln lepih misli: „Tyrševi zlati nauki imajo veljavo evangelija, na katerega prisega vsak Sokol. Tyrš je apostol Sokolstva. Posvetil je telesne in du-

ševne sile svojemu narodu, seme njegovih besed in dejanj je padlo na rodovitna tla; iz njih je vzklilo in vzraslo velikansko sokolsko drevo, v katerega senci se zbirajo vsi narodi slovanski. Z bistrim svojim očesom je spoznal Tyrš, da mora mali narod nadkriljevati po svoji notranji vrednosti večje in silnejše sosede, da more z njimi tekrovati, če ne izgine s svetovnega pozorišča brez sledu. Povzdigniti ljubljeni narod svoj telesno in duševno do te konkurenčne sposobnosti, je bila vodilna misel njegova, in to misel je uresničeval z vztrajnim sokolskim delom.“ V imenu Slovenske sokolske zveze je govornik okrasil grob s slovensko trobojnico z napisom — naročeni venec je vrtnar pozabil dobaviti. Kdo bi mu to zameril v teh dneh!

Saj še sv. Petru nismo dosti zamerali plohe, ki nam jo je potem popoldne poslal na telovadišče. Sokoli so bili poslali deputacijo k nebeškemu vratarju prosit — solnca, in njegov smehljajoči obraz — tako kaže razglednica — nam razodeva, da je bila prošnja uslišana. Preveč pa se je zamaknil v dogodke na Letni, odprl napačni ventil, v trenutku je bilo vse pod vodo, šele odhajajoče in do kože premočene telovadke so ga opozorile na veliko zmoto njegovo. In takoj je odprl drugo okence, skozi katero je zopet posijalo zlato solnčece . . . Sploh so bile jako srečne misli, ki so jih prinašale češke sokolske razglednice. Kako mična je n. pr. ona, ki predstavlja malega nagca, stoječega pred sokolsko zastavo, spodaj pa njegov vzklik: „Tatičku, mamičko, Sokol chci být, zdravé mít těličko, v srdéčku cit . . .“; nato zakliče Sokol: „tatičku, mamičko, Sokolům svěřte ho: vzroste vám brzičko v junáka celého!“

Manj originalna misel je bila onega brata Sokola, ki je na rautu, prirejenem po slavnostnem izpredvodu od mesta Prage, dar Slovenske sokolske zveze z nekim posebnim ponosom kazal kot dar neke druge narodnosti. Seveda mu je takoj ves ponos podrl naš prvi podstarosta dr. Otokar Rybař, ki je z lastno mu ognjevitostjo slaveč delo sokolsko izročil dar kot dar naše zveze češkemu Sokolstvu. Brat Sokol pa, ki se je tako zmotil, ni prišel v zadrego; opravičeval se je, da ni mislil, da imamo Slovenci tako samosvoje, tako velike umetnike — poklon, ki je veljal nam, v prvi vrsti pa našemu umetniku I v a n u Z a j c u. Iz pariškega njegovega ateljeja je izšla plaketa, ki nam je donesla mnogo pohvale in vzbujala med darili drugih narodnosti občno pozornost.

Skoro me mika, da bi obširno opisal zborovanje slovanskih žen, ali besedo „Slovanskega kluba“, ali večer mesta Prage, saj je bilo lepo na vseh teh priredbah. Čuli smo govore globokih misli, ki so govorniki v njih bodisi nas seznanjali z razmerami domačega svojega naroda, bodisi klanjali se jeklenosti, vztrajnosti in močatosti češkega naroda, ali pa z vznesenimi besedami klicali na vzajemno kulturno delo, kakršno je v prvi vrsti tudi sokolsko delo. Spoznavali smo se z zastopniki drugih narodov, slovanskih in neslovanskih, sklepali prijateljstvo z njimi, utrjevali bratstvo. Toda vse te prireditve so izven okvira prave sokolske prireditve. Pripravili so jih pač o priliki vsesokolskega zleta, a namenjene

so bile v prvi vrsti v čast mnogobrojnim gostom, prišedšim v goste ne samo st Stolpe Prage, ampak vsega naroda češkega. Sprejem in češčenje n. pr. francoskih gimnastov, francoskih častnikarjev in zastopnikov mestnega sveta pariškega ni imelo več pomena navadnega iskrenega sprejema ljubega gosta, ampak bila je prava pobratimija dveh velikih narodov . . .

Zadnji dan zleta smo popolnoma zapustili letensko telovadišče. Nekaterim se je po bližnjicah — 23 ur — mudilo domov, drugi so hiteli še dalje v Draždane, Monakovo, Pražani so bili potrebni počitka, mnogo pa jih je poletelo na napovedani izlet do češkega raja, do Turnova. Med temi je bilo kakih 112 ameriških Čehov in več Slovencev, njim na čelu župan Hribar. Da je tudi ta izlet končno zadobil slavnostno lice, kdo bi se temu čudil. Slavnostno razpoloženje je tako valovalo od Prage dalje, od vasi do vasi, po celi Češki do zadnje kmetske kočje. Še danes mi doni po ušesih tenki „na zdal, na zdal“ iz ust otroških, še vidim male ročice, ki so se željno iztegovale, da so se smele dotekniti surke moje. Dolgo še ne bodo prenehali tresljaji duše, ki nam jih je bilo sprožilo navdušenje ob velikem uspehu sokolskega dela. Prijetno to vznemirjenje zabranjuje vsak počitek v še tako mehkem naslanjaču, nazaj k delu te vabi, izpodbuja k večjim in višjim uspehom. Ob pričetku smo. Doseči sodelovanje vsega naroda, vseh slojev narodovih, to je naš cilj. Dr. R.

(Konec prih.)

Občni zbor Slovenske sokolske zveze.

(Konec.)

Tajnikovo poročilo.

Po jako odobravanem poročilu brata načelnika, ki mu je br. starosta v imenu vsega zbora izrekel zahvalo, je poročal tajnik br. Bogumil Kajzelj o delovanju zveze, odbora in predsedstva v preteklem letu. Podrobno in vestno sestavljeno poročilo omenja občnega zbora in sokolske slavnosti v Brežicah dne 3. junija 1906, obširno tudi I. hrvaškega vsesokolskega zleta v Zagrebu ter V. vsesokolskega zleta v Pragi. Predsedstvo je imelo 19 sej, ves odbor pa 2 seji, v manj bistvenih zadevah se je glasovalo po pismenem potu. Na prvi predsedstveni seji se je sklenilo, da postani časopis „Slovenski Sokol“ zvezno glasilo. Izdelal se je načrt poslovniku za društva z ženskim oddelkom. Največ pozornosti pa je predsedstvo posvečevalo pripravam za vsesokolski zlet v Pragi. Priredilo je do Prage dva vlaka, enega za nas, drugega za brate Hrvate, in uredilo je vse potrebno za stanovanja in prenočišča v Pragi. S. S. Z. je poklonila češkemu Sokolstvu dar, izvirno umetnino, delo slovenskega kiparja Ivana Zajca. Zveza je pristopila kot član zvezi evropskih telovadnih društev, ki prireja mednarodne tekmovalne telovadbe. Zveza je v stalni pismeni zvezi zlasti s slovanskimi telovadskimi zvezami. Danes šteje zveza 29 društev (s Sokoloma v Škofji Loki in v Žireh 31 društev) s 3452 člani ter 676 telovadci. Vsa društva delujejo živahno, prirejajo marljivo izlete, javne in tekmovalne telovadbe. V raznih društvih so se vršila predavanja, zlasti o Sokolstvu in sokolski ideji. Zveza je na-

ročena na sledeče časopise: „Slovenski Sokol“, „Hrvatski Sokol“, češki „Sokol“, Věstnik Sokolský“, „Cvičitel'ské Listy“, „Věstnik župy Budeč'ske“, „Prapor“.

Občni zbor je izrekel br. tajniku za marljivo njegovo poročilo zahvalo. Br. starosta je omenil, da bi bilo poročilo dopolniti še s tem, da je zveza lani v Ljubljani in v Zagrebu priredila slovensko sokolsko razstavo, ki je bila v Zagrebu nagrajena s častno diplomo in za katero ima največ zaslug br. Rudolf Vesel.

Blagajnik br. Rudolf Vesel je poročal nato, da je imela zveza v preteklem letu 7082 K 16 h dohodkov in 6923 K 96 h izdatkov, torej blagajničnega prebitka 158 K 20 h. Izmed dohodkov je omeniti članarino 2029 K, izmed izdatkov pa tiskovine in časopise z zneskom 346 K 48 h, poštnino in brzojave z 247 K 29 h, potovalne stroške za nadzornike i. dr. s 172 K 64 h; drugi izdatki gredo na račun vsesokolskih zletov v Zagrebu in v Pragi.

V imenu pregledovalcev računov je poročal br. Julij Novak ter predlagal, da se br. blagajniku in vsemu odboru podeli absolutorij.

Predlog je bil soglasno sprejet.

Nato se je vršila volitev.

V imenu skrutatorjev br. Burgerja, Franketa in Mežka je poročal brat Mežek o volitvi.

Oddanih je bilo listkov 81, med temi eden prazen. Izvoljeni so: za starosto br. dr. Vladimir Ravnihar s 63 glasovi, za I. podstarosto brat dr. Otokar Rybař s 67 glasovi,

za II. podstarosto br. dr. Gvidon Sernec s 63 glasovi, za načelnika br. dr. Viktor Murnik s 77 glasovi, za tajnika br. Bogumil Kajzelj s 63 glasovi, za blagajnika brat Rudolf Vesel s 66 glasovi, za zapisnikarja br. Viljem Bukovnik z 61 glasovi, za namestnike br. Alexander Kostnapfel z 42 glasovi, brat Lev Rogelj s 43 glasovi in brat Rajko Boltavzar, ki pri prvi volitvi ni dobil nadpolovične večine, z vzklikom. Za preglednike računov so izvoljeni br. Julij Novak s 46 glasovi, br. Hinko Sax s 35 glasovi in br. dr. Janko Šavnik z 38 glasovi.

Ob točki dnevnega reda „določitev letnega prispevka zvezi“ se je vnela dolgotrajna debata, ki so se je udeležili br. Josip Smertnik, br. Jelovšek, br. Miha Verovšek, brat dr. Gvidon Sernec, br. dr. Slavik, br. Logar, br. Fischer, brat Janko Sajovic in brat starosta. Končno je obveljal predlog br. Smertnika, da se za dobo od 1. januarja 1908. do 1. januarja 1909. leta določi letni prispevek 70 h od člana. Občni zbor je sprejel tudi dodatna predloga, da ima odbor pravico, v izrednih primerih društvom znižati članarino, ter tudi, da je naprositi dobavitelje blaga za društveno obleko, da odstopijo zvezi primerne odstotke svojega čistega dobička.

Opoldne je zaključil brat starosta II. redni občni zbor S. S. Z.

Popoldne je zveza s svojimi društvi poletela v Domžale. Sokolov in drugih izletnikov je bilo toliko, da sta po kamniški železnici vozila dva vlaka. Na postaji v Trzinu so Sokoli izstopili. Tu jih je pozdravil v imenu Sokola v Domžalah starosta br. Engelmann.

V lepem izprevodu z dvema godbama so korakali nato Sokoli v Domžale. Ob prvem slavoloku jih je pozdravil v imenu trzinske občine župan gosp. Colnar, v imenu gasilcev učitelj g. Blejc in v imenu trzinskih deklet gdč. Habjanova. Pri vходу v Stob je stal drugi slavolok, kjer so s prišrčnimi besedami govorili svoje pozdravne govore v imenu občine gosp. Cerar, v imenu gasilcev g. Majer in v imenu obrtnikov g. Jezernik. Ob domžalski šoli nas je pričakoval skoro ves občinski odbor domžalski z županom g. Janežičem na čelu, ki je kot hišni gospodar slovenskih Domžal zaklical Sokolom „dobro došli!“ Vsem pozdravom je odgovarjal starosta br. dr. Ravnihar. Na lepo urejenem prostoru se je kmalu po našem prihodu vršila javna telovadba. Okoli 100 telovadcev je izvajalo proste vaje z II. slovenskega vsesokolskega zleta, ki so napravile na mnogobrojno zbrano občinstvo velik učinek. Živahno je odobraval vaje na orodju, zlasti vzorne vrste. Javno telovadbo so zaključile proste vaje z vsesokolskega zleta v Pragi, ki so jih izvajali telovadci ljubljanskega Sokola.

Po končani javni telovadbi se je v vseh slovenskih gostilnah v Domžalah razvilo živahno življenje. Iz običajno tako mrtvih Domžal so Sokoli v teku nekaterih ur svojega bivanja napravili pravi čudež. To je zlasti kazalo navdušenje ob odhodu sokolskega vlaka iz Domžal. Ni dvoma, da zapusti sokolski izlet v Domžalah trajen blagodejen vpliv, zlasti za rast in procvit mlade sokolske stvari na vročih tleh domžalskih.

Vestnik slovenskega Sokola.

Iz VIII. seje vaditeljskega zbora S. S. Z. dne 16. junija 1907. Navzočni: načelnik br. dr. Murnik in bratje Holy (Brežice), Smertnik (Celje), Zadel (Gorica), Novak (Idrija), Rabič (Jesenice), Janko Sajovic (Kranj), Bukovnik, Drenik (Ljubljana), Stanjko (Ljutomer), Ilich (Maribor), Papež (Novo mesto), Proscenc (Postojna), Oražem (Ribnica), Boltavzar (Šiška), Šarabon (Tržič), Jesih (Zagorje), Burgstaller (Žalec). Na dnevnem redu je bil zlet v Prago. Br. načelnik je podal raznotera pojasnila glede zleta. Zbor je sklenil: 1.) Pri prostih vajah v Pragi je nastopiti slovenskim telovadcem, pripustiti pa ni nikogar k njim, kdor jih ne zna brez napake. 2.) S. S. Z. se udeleži mednarodne tekmovalne telovadbe z vrsto 6 telovadcev in tekme v nižjem oddelku s petimi vrstami. Se-stavi se seznam tekmovalcev v posameznih vrstah nižjega oddelka. 3.) Izprevod. Slov. Sokoli se zberemo v skupnem prenočišču, odkoder odkorakamo na zbirališče, ki bo svoječasno natanko označeno. V izprevodu se je urediti po naših določbah. Prapor vzame samo ljubljanski Sokol s seboj. 4.) Peljemo se tja in nazaj v civilnih oblekah. Reditelji naj skrbijo med vožnjo za strog red. 5.) Določi se podpora za zlet v Pragi nekemu tekmovalcu z Jesenic. Po seji so se bile praktično predelale zletne proste vaje.

Iz IX. seje vaditeljskega zbora S. S. Z. dne 21. julija 1907. Navzočni: načelnik brat dr. Murnik in bratje Vester (Brežice), Smertnik (Celje), Majzel (Domžale), Zadel (Gorica), Novak

(Idrija), Ravnik (Javornik), Burgstaller, Pollak (Kamnik), Evgen in Janko Sajovic (Kranj), Bukovnik, Drenik, Kostnapfel (Ljubljana), Papež (Novo mesto), Petriani (Ribnica), Boltavzar (Šiška), Lipold (Žalec). Brat načelnik omenja, da so slovenski Sokoli-telovadci jako častno rešili svojo nalogo na zletu v Pragi. Čestitati je na lepih uspehih vrlim tekmovalcem. Nastop slovenskih Sokolov je bil vobče zadovoljiv, vendar je želeli, da se v bodoče mnogo več pozornosti obrača na redovne vaje. Vsem članom, ki nastopajo v kroju, je treba znati redovne vaje v vseh njih izpremenah. Svoječasno je zbor sklenil, da se vozimo tja in nazaj v civilnih oblekah. Nekateri bratje niso vpoštevali tega sklepa. To je kršenje discipline in kaj enakega naj se ne pripeti v bodoče. — Brat Smertnik vabi na slavnost razvitja zastave žalskega Sokola. Zbor priporoča, naj se društva kolikor možno številno udeleže. Telovadni spored bo obsegal: 1.) proste vaje, 2.) orodno telovadbo, 3.) nastop vzorne vrste, 4.) skupine. Izvajale se bodo proste vaje z zleta v Zagrebu. Zbor sklene dalje, da se priredi 15. avgusta popoldne izlet v Domžale. Težiti je za tem, da pri prostih vajah nastopi vsaj 100 telovadcev. Proste vaje bodo one z II. vsesokolskega zleta v Ljubljani. Delati je na kar največjo udeležbo na izletu. Spored telovadbi: proste vaje, telovadba na orodju z enkratnim menjanjem, vzorna vrsta na drogu in bradlji, proste vaje s praškega zleta (izvaja ljubljanski Sokol brez spremljevanja godbe in brez štetja). —u—

Zahvala.

Slavnost razvitja prapora „Ribniškega Sokola“ je uspela nad vse sijajno. Skoro nemogoče je odboru, da se zahvali dostojno vsakemu posebej.

Izpolnjujemo torej po tem potu svojo prijetno dolžnost, da najiskrenejše zahvaljujemo vse

in prav vse, ki so s svojim posetom, s svojimi darovi ali na druge načine pripomogli k taki slavnosti, ki bo rodila obilen sad in ki je visoko povzdignila sokolsko misel v Ribniški dolini.

Hvala vsem! Na zdar!

Odbor.

